

Iiobi testament

Tööversioon, viimane uuendus 17.02.2023

Tõlkinud Ergo Naab.¹ Tõlge on valminud projekti „Piibli Iiobi raamatu tekkelugu nn Iiobi kirjanduse taustal“ (PRG938) raames. Tõlget on aidanud kohendada Kristin Klaus ja Kadri Novikov.

Lähtetekstiks on vanim kreekakeelne käsikiri P (11. saj. pKr), mõnedes kohtades on kasutatud ka käsikirja V (13.saj). Lähtetekstid asuvad väljaandes: *The Online Critical Pseudepigrapha*. (Edited by Ken M. Penner, David M. Miller, and Ian W. Scott). Atlanta: Society of Biblical Literature, 2006. <http://www.purl.org/net/ocp/TJob>.

Ümarsulud (.) tähistavad mõttelisi täiendusi, nurksulud [.] tähistavad teksti käsikirjast V.

Tagasiside tõlke autorile ergo.naab@ut.ee.

Iõbi testament

1 (1) Iõbi sõnade raamat, selle keda kutsutakse Iõbabiks. (2) Sel päeval kui ta haigestus, seadis ta valmis oma majapidamise, kutsus oma seitse poega ja oma kolm tütar, (3) kelle nimed on: Tersi, Choros, Hyõn, Nikē, Phoros, Phiphe, Phrouõn, Hēmera, Kasia, Amaltheias Keras. (4) Ja kutsunud oma lapsed, ta ütles neile:

„Kogunege mu lapsed, ümbritsege mind, et saaksin selgitada teile, mida Issand minuga tegi ja kõik, mis minuga juhtus. (5) Sest mina olen teie isa Iõb, suure kannatlikkuse läbi selleks saanud,² teie aga olete austatud valitud sugu, teie ema kaudu esiisa Iakõbi seemnest. (6) Mina nimelt olen pärit Ēsau poegadest, kelle vend on Iakõb, kellest on pärit teie ema Dina, kellest ma teid sigitasin. Sest minu eelmine naine suri koos kümne eelmise lapsega kibedat surma. Kuulake nüüd mind, lapsed, ja ma avaldan teile minuga juhtunu.

2 (1) Sest mina olin Iõbab enne, kui Issand nimetas mu Iõbiks. (2) Kui Iõbabiks kutsuti mind, siis elasin üsna ebajumala kummardamise paiga lähedal, (3) ja pidevalt nähes põletusohvreid talle kantavaid, arutlesin endamisi öeldes: (4) „Kas see on see Jumal, kes teinud taeva ja maa ja mere ja meid endid? Seega, kuidas ma saan teada?“

3 (1) Ja öösel, kui ma magasin, kõlas mulle vali hääл väga suures valguses, öeldes: „Iõbab, Iõbab. (2) Ja ma ütlesin: „Vaata, siin ma olen.“ Ja ta ütles: „Tõuse üles ja ma näitan sulle, kes on see, keda sa tunda tahad. (3) Seesinane, kellele nad põletusohvreid ja joogiohvreid toovad ei ole Jumal, vaid see on kuradi vägi, mille läbi eksitatakse inimloomus“. (4) Ja mina seda kuuldes langesin oma lebatsile põlvili ja ütlesin: (5) „Minu Issand, kes oled tulnud minu hinge päästma, (6) ma palun sind, kui see on tõesti Saatana (kultus)paik, kus petetakse inimesi, siis anna mulle meelevald, selleks et saaksin minna ja hävitada tema (kultus)paiga, (7) et saaksin teha nii, et talle rohkem enam joogiohvreid ei valataks. Ja kes on see, kes takistaks mind selle maa üle valitsejat?“

¹ ©Ergo Naab, 2022.

² Alternatiivne tõlkevariant: „Mina olen Iõb, kes ma olen saanud teie isaks suure kannatlikkuse läbi.“

4 (1) Ja vastates mulle ütles valgus: „Küll hävitada seda paika suudad, aga ma hoiatuseks näitan sulle kõike, mida Issand käskis mul sinuga jagada.“ (2) Ja mina ütlesin: „Kõik, mida tema mulle, tema teenijale käskis teha, ma võtan kuulda ja teen.“ (3) Ja taas ta ütles: „Nõnda ütleb Issand: (4) Kui võtad ette Saatana asupaiga hävitada, tõuseb ta vihas ja alustab sinu vastu sõda.³ Üksnes surma ei suuda tuua, aga siiski ta lööb sulle palju haavu, (5) võtab sinu varanduse, hukkab sinu lapsed.⁴ (6) Aga kui sa selle välja kannatad, teen nii et sinu nime nimetataks kõikide maa sugupõlvade seas kuni ajastu lõpuni⁵. (7) Ja taas juhin sind su omandi juurde ja see antakse sulle tagasi kahekordselt, (8) selleks et sa teaksid, et ta (Jumal) on erapooletu, andes igale kuulekale head. (9) Ja sind äratatakse üles ülestõusmisel, (10) sest sa saad olema nagu rusikavõitleja atleet ning vastupidav kannatustele, kes ootab võidupärga. (11) Siis sa saad teada, et Issand on õiglane ja usaldatav ja tugev, tehes tugevaks oma väljavalituid.“

5 (1) Ja mina, mu lapsed, temale vastasin: „Kuni surmani pean vastu, ei astu tagasi.“ (2) Ja pärast seda, kui mind ingel pitseeris, lahkus ta minu juurest, misjärel mina, mu lapsed, olles tõusnud üles järgmisel ööl, võtnud endaga viiskümmend sulast ning läinud ebajumala templisse hävitasin selle maani maha, (3) ja nõnda ma läksin tagasi oma koju, olles käskinud valvata uksi.

6 (1) Kuulake mind, lapsed, ja imestage, (2) sest kui ma olin sisenenud oma koju, olles lasknud oma ukсед kindlustada, andsin korralduse oma uksevalvuritele, et (3) kui keegi peaks mind otsima täna, ärgu talle teatagu, vaid öelge et ta ei ole vaba, sest hädavajaliku asjaõiduse tõttu majas on. (4) Ja kui ma olin kodus, Saatan, moondanud end kerjuseks, koputas uksele (5) ja ütles uksehoidjale: „Teata Iõbile öeldes, et ma soovin sinuga kohtuda.“ (6) Ja uksehoidja sisenedes ütles mulle seda (7) ja kuulis minult: „Tee (talle) selgeks, et mul ei ole praegu vaba aega!“

7 (1) Aga Saatan kuulnud seda, lahkus ja pani endale õlgadele ... ning tagasi tulnud, kõneles uksehoidja teenijannaga öeldes: (2) „Ütle Iõbile: „Anna mulle oma kätest leiba, et saaksin süüa.““ (3) Ja mina andsin teenijannale talle (Saatanale) andmiseks kõrbenud leiva ja ütlesin talle: (4) „Ära enam oota, et ta (tahaks) mu leibadest süüa, sest ta suhtub minusse vaenulikult.“ (5) Ja uksehoidja häbenedes anda talle kõrbenud ja tuhkjast leiba, (6) kuna ta ei tundnud ära, et see on Saatan, võttis ühe omaenda ilusa leiva ja andis talle. (7) Tema aga võtnud ja mõistnud sündinut, ütles teenijannale: „Tagasi minnes, sa halb orjatar, too leib, mis sulle minule andmiseks anti“ (8) Ja teenijanna nuttis suure ahastusega öeldes: „Tõesti, hästi sa ütled, et olen halb sulane. (9) Sest kui ma ei oleks, teinuksin nii nagu mu valitseja mind käskis.“ Ja pöördunud tagasi, tõi talle kõrbenud leiva öeldes talle: „Minu isand ütleb nii: (10) „Et sa enam ei sööks minu leibadest, kuna sa põlgad mind, (11) ja sellegi andsin sulle, et mind ei süüdistataks, et ma ei andnud midagi paluvale vaenlasele.““ (12) Seda kuulnud, saatis Saatan teenijatüdruku tagasi minu juurde öeldes: „See leib on nagu põletusohver ja sinu ihu teen samasuguseks. Sest ühe tunniga lähen ja laastan sind.“ (13) Ja ma vastasin talle: „Tee, mida teed, mida iganes soovid mulle teha. Olen valmis taluma kõike, millega iganes mind ründad.“

8 (1) Aga pärast seda, kui ta oli ära läinud minu juurest ja lahkunud taevasse⁶, (2) võttis ta Issandalt vande, et ta saaks võtta meelevalla minu valduste üle. (3) Ja seejärel, võtnud endale meelevalla, läks ta ja viis minema kogu minu rikkuse.

³ Sõna-sõnalt: „tõuseb sinu vastu sõtta“.

⁴ Sõna-sõnalt: „viib ära sinu varanduse, viib surma sinu lapsed“.

⁵ Sõna-sõnalt: „ajastu täieliku lõpuni“.

⁶ Sõna-sõnalt: „taevalaotuse alla“.

9 (1) Niisiis kuulake, sest ma annan teile teada kõigest, mis minuga on juhtunud ja mis mul on tulnud taluda. (2) Mul oli ju sada kolmkümmend tuhat lammast, (3) ja ma eraldasid neist seitse tuhat pügamiseks, et riietada orbusid ja leskesid ja vaeseid ning nõrkasid. Mul oli ka koerte kari, kaheksasada neist valvamas minu kodu. (4) Aga kaameleid oli mul üheksa tuhat ja nendest ma valisin välja kolm tuhat töötamiseks igas linnas, (5) ning olles kokku kuhjanud häid asju, läkitasin linnadesse ja küladesse, olles käskinud minna ja jagada nõrkadele ja vaestele ning kõikidele leskedele. (6) Mul oli ka sada kolmkümmend tuhat karjatavat eeslit ja ma valisin neist välja viissada ning nende järeltulijad käskisin maha müüa ja kinkida vaestele ja puudust kannatajatele. (7) Ja nad kõik tulid minuga kohtuma kõigist maa piirkondadest. Avatud olid minu maja neli ust. (8) Ja ma andsin korralduse oma majateenritele, et need oleksid avatud, seda silmas pidades, et kui keegi peaks tulema paluma almust ja nägema mind istumas ukse, häbenedes ei pöörduks tagasi mitte midagi võttes, vaid kui nad näevad mind ühe ukse juures istumas, nad saaksid teise kaudu tagasi minna ja võtaksid kõike, mida iganes nad vajavad.

10 (1) Mul olid oma kodus ka püsivalt (igal ajal) püsti pandud kolmkümmend lauda üksnes võõraste jaoks. (2) Ning mul oli ka kaksteist muud seatud lauda leskede jaoks, (3) ja kui keegi võõras tuli almust paluma, pidi ta kindlasti lauas süüa saama, enne kui võttis, mida vajab. (4) Ja ma ei lubanud mitte kellelgi oma uksest väljuda tühja rüpega. (5) Aga mul oli ka kolm tuhat viissada härja paarirakendit ja ma valisin neist viissada rakendit ja määrasin nad kündmiseks, mida nad võiksid teha igal põllul, mis neid vastu võtab, (6) ja nende vilja vedama vaeste lauale. (7) Mul oli ka viiskümmend pagaritöökoda, millest kaksteist ma seadsin vaeste laua (juurde) teenistusse.

11 (1) Ja olid ka mõned võõrad, kes olid näinud minu püüdlikkust ja ka nemad ise ihaldasid teenida teenistuses. (2) Ja tookord, siis – mõned teised, kes tol ajal olid puuduses ja ei saanud midagi kulutada, tulid küsides ja öeldes: „Palume sind, et kas ka meie saaksime selle teenistuse jaoks midagi korda saata? Meil omal aga ei ole midagi. (3) Ole meiega armuline ja laena meile kulda, et võiksime minna suurtesse linnadesse kaupleva ja saaksime anda vaestele toetust (4) ja peale seda anname sulle sinu osa tagasi.“ (5) Aga mina seda kuuldes rõõmustasin üliväga, et nad vaeste majandamise tarvis minult üldse võtavad (6) ja varmalt võtnud vastu võlatähe, andsin neile, (nii) palju (kui) nad soovisid. (7) Ma ei võtnud neilt mingit muud tagatist, kui vaid üleskirjutise. (8) Ja nõnda nad kauplesid minu kulul. (9) Mõnikord olid nad kaubeldes ka edukad ja andsid vaestele. (10) Mõnikord aga neid jälle rööviti ja nad tulid ja anusid mind öeldes: „Palume sind, olgu sul pikka meelt meiega! Me vaatame, kuidas sulle tagasi maksta saame.“ (11) Mina aga tõin neile viivitamatult üleskirjutise ja lugesin ette ning kandes võlgadest vabastamise pärga, tühistasin selle öeldes: „Nii palju, kui ma vaeste jaoks teile usaldasid, seda ma teilt ära ei võta.“ (12) Ma ei võtnud oma võlglaselt midagi tagasi.

12 (1) Ja kui ükskord tuli minu juurde elurõõmus⁷ mees öeldes: „Mul ei ole piisavalt vara, et vaeseid aidata, ometi ma soovin täna teenida vaeseid sinu lauas.“ (2) Ja olles kokku leppinud, ta teenis ja sõi. Ja õhtu saabudes, kui ta asutas end koju minema, sundisin teda minult võtma (palka), öeldes: (3) „Ma tean, et sa oled töökas inimene lootes ja oodates oma tasu. Sa oled kohustatud selle vastu võtma.“ (4) Ja ma ei lubanud palgalise palgal oma majja enda juurde jääda.

13 (1) Aga need, kes lüpsid lehmi, tülitsevad, sest (piim) voolas mägedel (2) ja või valgus laiali mu teedele ning kariloomad mu hulkade seast kaljudel ja mägedel puhkasid pärast poegimist. (3) Ja seetõttu olid mäed üle ujutatud piimast, nii et see tardus võiks, (4) ja minu sulased, kes

⁷ Sõna-sõnalt: „südame poolest rõõmus“ või „rõõmsal meelel“.

keetsid leskedele liha, vaeseid (5) hooletusse jättes needsid nad mind öeldes: „Kes küll annaks (lubaks) meile tema lihatagavarast kõhtu täis süüa?“ (6) Kuigi ma olin väga lahke.

14 (1) Mul oli kuus psalmi ja kümnekeeleline kitara (2) ja ma ärkasin iga päev leskede toitmiseks. Ja ma võtsin kitara ja mängisin neile ja nemad laulsid kiidulaulu. (3) Ja psaltrist meenutasin neile Jumalat, selleks et nad austaksid Issandat. (4) Ja kui iganes minu teenijannad nurisesid, võtsin ma psaltri ja mängisin palga vääriliselt (5) ja vaigistasin psalmiga nende põlguse ja nurina.

15 (1) Ja pärast abistamisteenistust tulid mu lapsed iga päev oma söömaajale (2) ja läksid vanema venna juurde koos temaga einestama, (3) võttes endaga ka oma kolm õde. Muud toimetused jäeti teenijannadele, (4) samal ajal kui mu pojad lebasid lauas koos meessoost teenijatest sulastega. Mina olles tõusnud siis vara hommikul, tõin nende eest ohvrid vastavalt nende arvule: kolmsada tuvi, viiskümmend sikku ja kaksteist lammast. (5) Need kõik pärast riitust ma käskisin anda vaestele ja ütlesin neile: „Võtke need pärast riitust allesjäänud ülejäägid, selleks et palvetaksite mu laste eest, (6) juhuks kui mu pojad on patustanud Issanda palge ees kiideldes (ja) põlastusega öeldes: (7) „Meie oleme selle rikka mehe lapsed, meile kuulub see varandus. (8) Mispärast me teenime?““ Sest selline kõrkus on Jumala silmis jäledus. (9) Ja taas ma võtsin valitud vasika ja ohverdasin Jumala altaril, juhuks kui mu pojad on mõelnud halba oma südames Jumala vastu.

16 (1) Ja kui ma seda seitse aastat olin teinud pärast seda, kui ingel end mulle ilmutas, (2) tuli Saatan lõpuks armutult alla, olles võtnud meelevalla, (3) põletas seitse tuhat lammast, (mis) määratud leskede riietamiseks, ja kolm tuhat kaamelit ja viissada emaeeslit ja viissada härgade paarirakendit. (4) Kõik need ta tappis, vastavalt meelevallale, mille ta oli haaranud minu vastu. (5) Ja ülejäänud osa minu karjadest võeti kinni minu kaaskodanike ja (6) nende poolt, kellele ma heategijaks olin, kes nüüd aga tõusid minu vastu üles ja viisid ära ülejäänud mu loomadest. (7) Ja nad teatasid mulle mu omandi hävitamisest, aga mina austasin Jumalat ega teotanud teda.

17 (1) Siis kurat, saanud tundma minu südant, sepißes salaplaani minu vastu, (2) olles moondanud end Pärsia kuningaks, peatus ta minu linnas, kogunud kõiki pahatahtlikke selles, (3) kõneles ta ärbeldes, neile öeldes: „See on mees Iõbab, kes on kulutanud ära kõik maa head asjad ja mitte midagi ei ole alles jättnud, kes jagas laiali puuduses olijatele ja pimedatele ja lombakatele, (4) ja hävitas suure Jumala templi ja eemaldas joogiohvri paiga. Sellepärast ka tasun mina talle vastavalt sellele, mis ta tegi Jumala koja vastu. Tulge siis kaasa ja võtke röövsaagiks endaga kõik elusolendid ja kõike mis ta maa peal omab.“ (5) Ja nemad vastates ütlesid talle: „Tal on seitse poega ja kolm tütart. Ärgu nad saagu põgenema teistesse piirkondadesse ega kaevaku meie peale nagu türannide peale, ega prooviks meid edaspidi tappa, kui nad hakkavad mässama.“ (6) Ja ta ütles neile: „Ärge kartke midagi! Suurema osa tema valdustest juba hävitasin tules, teised võtsin ära, samuti juba ka tema lapsed.“

18 (1) Aga seda neile öelnud, läks ta ja lõhkus maha maja mu laste peale ja tappis nad. (2) Ja kaaskodanikud, näinud et tõesti sündisid räägitud asjad, tulid ja ründasid mind ja röövisid kõik, mis minu majas. (3) Minu silmad nägid minu laudadel ja vooditel mehi vääritud ja põlatuid. (4) Ja ma ei suutnud kõneledagi, sest olin jõuetu otsekui naine, kelle niuded on nõrgestatud suurtest sünnitusvaludest. (5) Mäletasin siis eriti mulle Issanda poolt ingli kaudu ettekuulutatud sõda ja mulle jutustatud kiidukõnesid. (6) Ja ma muutusin otsekui see, kes tahtes tungida linna vaatama selle rikkust ja omandama osa selle kuulsusest, (7) ja justkui koorma lastija meresõidu

laeval, nähes avamerel suurt lainet⁸ ja vaenulikke⁹ tuuli, viskas koorma merre öeldes: „Tahan hävitada kõik, üksnes minna sellesse linna, selleks et omandada varustusest ja laevast midagi paremat.“ (8) Nõndasamuti ka mina hindasin endi asju mitte millekski sellesinatse linna ees, mille kohta ingel mulle oli rääkinud.

19 (1) Kui aga viimane sõnumitooja tuli ja teatas mulle minu laste hukkumisest, olin rabatud suures vapustuses (2) ja ma rebisin lõhki oma riided öeldes sõnumitoojale: „Kuidas siis sind päästeti?“ (3) Ja seejärel ma mõistes sündinut, kisendasin öeldes: (4) „Issand on andnud, Issand on ära võtnud: nii nagu Issand heaks arvas, nõnda ka sündis: olgu Issanda nimi kiidetud!“

20 (1) Kui siis Saatan kogu minu varanduse oli hävitanud, mõistis ta et mitte kuidagi ei suuda ta mind (jumala)põlgamisse tõmmata. (2) Ja ta läks ja nõudis Issandalt minu ihu, et panna mulle peale katk. (3) Ja seepeale Issand andis mind tema kätte, et kasutada mu keha nii, nagu soovis,¹⁰ aga minu hinge ei andnud ta üle tema meelevolda. (4) Ja ta tuli, kui ma troonil istudes leinasin oma laste hukkumist. (5) Ja muutunud otsekui suureks keeristormiks, lükkas ta ümber minu trooni ja veetis kolm tundi trooni kohal, mina aga ei suutnud väljuda (trooni alt). (6) Ja ta lõi mind raske katkuga pealaest jalatallani¹¹. (7) Ja suures vapustuses ja heitumuses lahkusin ma linnast ning istusin sõnnikuhunniku otsa. (8) Mu keha oli ussidest söödud ja kehavedelikud kastsid maad niiskusega. Palju usse oli minu kehal (9) ja kui iganes uss hüppas maha, tõstsin ma ja asetasin ta samasse kohta öeldes: „Püsi selles kohas, seal kuhu sind pandi, seni kuni käskija sind kohustab!“

21 (1) Ja ma veetsin nelikümmend kaheksa aastat sõnnikuhunnikus väljapool linna katkuvaevades, nii et ma nägin, (2) mu lapsed, oma silmadega oma esimest naist vett kandmas kellegi auväärse (isiku) majja otsekui orjatar, selleks et ta saaks võtta leiba ja tuua mulle. (3) Ja mina lööduna¹² ütlesin: „Oh seda linna ülemate jultumust. Kuidas kasutavad nad minu abikaasat otsekui oma orja.“ (4) Ja pärast seda võtsin nõuks olla oma arutlustes pikameelne.¹³

22 (1) Ja üheteistkümne aasta pärast nad võtsid ka selle leiva, et mulle mitte anda, vaevalt lubades talle tema enda toitu. (2) Ja tema seda vastu võttes jagas iseenda ja minu vahel, öeldes valuga: „Häda mulle, varsti ta enam leivast kõhtu täis ei saa.“ (3) Ja ei hoidunud ta ka minemast turule kerjama leiba leivamüüjatelt, selleks et tuua mulle ja ma saaksin süüa.

23 (1) Ja Saatan seda teades, muutis end kaupmeheks. (2) Ja sündis, et juhuslikult sattus tema juurde minu naine ja palus leiba, arvates teda olevat inimese. (3) Ja Saatan lausus talle: „Maksa hind ja võta, mida soovid.“ (4) Aga vastates temale ütles (naine): „Kustkohast saaksin raha? Kas oled teadmatuses meile juhtunud kurjast? (5) Kui tõesti halastust tunnend siis halasta, kui aga mitte, sinu asi!“ (6) Ja ta (Saatan) vastas temale öeldes: „Kui te mitte poleks olnud seda kurja väärt, ei oleks see teile juhtunud. (7) Kui sul nüüd siis ei ole käes raha, paku mulle oma pea juuksed ja võta kolm leiba: võib olla ehk suudate elada kolm päeva.“ (8) Siis ta ütles endamisi: „Mis on minu juuksed võrreldes mu mehe näljaga?“ (9) Ja nõnda põlates juukseid ütles talle: „Säh, võta see!“ (10) Saatan, seejärel võtnud käärid, lõi tema pea juuksed ja andis

⁸ Sõna-sõnalt: „kolmas laine“.

⁹ Sõna-sõnalt: „vastas olev/vastu olev/vaenulik“.

¹⁰ Sõna-sõnalt: „ja siis andis Issand mind tema kätte keha kasutada, nagu ta soovis.“

¹¹ Sõna-sõnalt: „jalgadest kuni peani“.

¹² Sõna-sõnalt: „(hingest) läbitorgatult“.

¹³ Sõna-sõnalt: „võtsin tagasi pikameelse arutluskäigu/mõistuse“ – sain pikameelsuse tagasi.

talle kolm leiba kõigi nähes. (11) Naine aga võtnud vastu, tuli ja tõi mulle. Ja Saatan järgnes talle tee peal kõndides varjatult, ja ta eksitas¹⁴ tema südant.

24 (1) Samal ajal lähenes mu naine, kisendades valjusti nutta, ütles mulle: „Iõb, Iõb, kui kaua sa istud sõnnikuhunniku otsas väljaspool linna arutledes: „Veel veidi aega“ ja oodates oma pääste lootust? (2) Ja mina olen paigast paika ringi käiv eksleja ja teenijanna. Seepärast on kadunud maa pealt sinu mälestus, minu pojad ja minu üsa tütreid, kelle nimel ma asjata raskustes vaeva nägin. (3) Sina ise aga istud usside kõdus, ööbides külmas õhus, (4) mina aga omakorda täiesti haletsusväärne tööline, ägades päeval ja ööl, kuni väljateeninud leiba (olen) toonud sulle. (5) Siiski, enam kunagi ju vaevalt ma süüa saan ja jagada nii sulle, kui ka endale, (6) teades oma südames, et mitte ainult ei ole sul küllalt kannatusi, vaid ka kõhtu sa leivast täis ei saa. (7) Nii et ma sõandasin häbenemata minna turule, (8) ehkki torkis mul südames, et ma ei tee piisavalt. [Müüja ütles mulle:] „Anna hõberaha ja võta.“ (9) Mina aga selgitasin meie kitsikust talle ja kuulsin temalt: „Kui sul ei ole, oh naine, hõbedat, anna enda pea juuksed ja võta kolm leiba: ehk võib olla elate kolm päeva.“ (10) Mina aga jõuetuna ütlesin talle: [„Tõuse lõika mind!“]. Ja nõnda ta tõusis ja lõikas häbitult kääridega mu juuksed turul hämmastunud rahvahulga juuresolekul.

25 (1) Kes ei oleks vapustatud, et see on Sitidos, Iõbi naine,

(2) kellel oli oma kambri varjamiseks neliteist kardinat,

ja üks seespool uksi, selleks et oleks igati austatud see, keda juhatatakse tema juurde.

(3) Nüüd aga vahetab oma juukseid leibade vastu.

(4) Kelle heade kaupadega koormatud kaamelid kandsid vaeste asupaikadesse, ent nüüd pakub oma juukseid leibade vastu.

(5) Vaata, kes omas seitset püsipaikset lauda oma majas, millelt sõid vaesed ja iga võõras, ent nüüd müüb juukseid leibade eest.

(6) Näe kellel oli kullast ja hõbedast jalgade pesunõu, nüüd aga jalgsi kõnnib maapinnal, ja juukseid pakub vahetuskaubaks leibade vastu.

(7) Vaata et see on tema, kellel olid peenlinased kullaga põimitud riided, nüüd aga kannab nartsu ja pakub vahetuskaubaks juukseid leibade vastu.

(8) Näe seda, kellel oli kullast ja hõbedast voodeid, nüüd aga müüb juukseid leibade eest.

(9) Üldiselt, Iõb, Iõb, pärast paljude asjade ütlemist, lühidalt ma räägin sulle: (10) Mu südame nõrkuses on murtud mu luud. Sa tõuse, võta leivad, söö isu täis, ja ütle mõni sõna Issanda vastu ja sure. Siis ka mina saan vabastatud sinu keha vaeva tõttu tekkinud väsimusest.“

¹⁴ Sõna-sõnalt: „juhtis kõrvale“ või „pööras ära“.

26 (1) Ja mina vastasin talle: „Vaata, seitseteist aastat olen ma katkuvaevades, allutatud ussidele oma ihus, (2) ja mu hing ei olnud rõhutatud kannatuste tõttu niipalju, kui selle sõna pärast, mida sa ütlesid, et „Ütle mõni sõna Issanda vastu ja sure.“ (3) Muus osas neid asju talun ja ka sina talud: meie laste ja omandite hukkumist. Kas soovid tõesti et ütleksime mõne sõna Issanda vastu ja kaotaksime suure(ma) rikkuse? (4) Mispärast aga ei meenuta sa neid suuri häid asju, milles me elasime? Kui tõesti häid asju oleme vastu võtnud Issanda käest, kas halbu asju vastutasuks me ei kannata? (5) Olgem pikameelsed, kuni Issand kaasa tundes halastab meile. (6) Kas sa ei näe kuradit sinu taga seismas, häirimas su mõtteid, selleks et ta saaks ka mind petta? Sest ta tahab, et sa paistaksid otsekui üks rumalatest naistest, kes eksitavad omaenda meeste siirust.“

27 (1) Taas mina aga, pöördudes Saatana poole, kes oli mu naise taga, ütlesin: „Tule välja, lõpeta enda varjamine! Kas lõvi näitab jõudu puuris? Kas lind lendab olles korvis? Tule välja ja võitle minuga!“ (2) Siis tuli ta mu naise tagant välja, ja seisma jäädes nuttis ja ütles: „Vaata, Iõb, ma ei sobi¹⁵ sinuga ja taandun sinust, kes oled lihalik, mina aga olen vaim. Sina oled katkus, mina aga olen suures kitsikuses. (3) Sest sa olid võidelnud kui atleet atleediga, ja üks on teisele peale langenud. Ülal olija vaigistas all olija, täites tema suu liivaga (4) ja murdes tema all olija kõik ihuliikmed, kuid kuna too näitas oma vastupidavust, siis mitte nõustudes tegi ülal olija lõpuks kõva häält. (5) Nii ka sina, Iõb, kes olid allpool ja katkus, aga võitsid minu võtmed, mis sinu peale tõin.“ (6) Siis Saatan häbistatult eemaldus minust kolmeks aastaks. (7) Nüüd siis, mu lapsed, olge ka teie pikameelsed kõiges, mis teile juhtub, sest kõigest kasulikum on pikameelsus.

28 (1) Ja kui mul täitus kakskümmend aastat katku, (2) siis kuulsid kuningad minuga juhtunust, tõusid ja tulid minu juurde igaüks oma maalt, selleks et näha ja julgustada mind. (3) Aga kui nad eemalt lähenesid, ei tundnud nad mind ära. Ulgudes nad nutsid, heitsid maha oma rõiva ja loopides tolmu, (4) istusid nad minuga seitse päeva ja seitse ööd. Ja ükski nendest ei rääkinud minuga. (5) Ja mitte oma pikameelsuse tõttu ei olnud nad sõnatult, vaid kuna nad teadsid mind enne neid viletsusi suures rikkuses olevat. Sest kui ma hakkasin neile kandma vääriskive, nad imestasid ja käsi kokku lüües ütlesid: „Meie kolme kuningriigi rikkused, isegi kui kokku kogutaks ühena selle kõrvale, ei oleks võrreldavad sinu kuningriigi hinnaliste kividega.“ (6) Sest hommikumaaalastest suursugusem olin mina. (7) Aga kui nad tulid Ausitisesse küsitledes linnas: „Kus on Iõbab, kogu Egiptuse valitseja?“, siis nad teatasid neile minu kohta: (8) „Istub sõnnikuhunnikus väljapool linna. Nüüd juba kakskümmend aastat pole linna tulnud.“ (9) Taas nad uurisid minu varanduse kohta, ja neile selgitati minuga juhtunut.

29 (1) Ja seda kuuldes, väljusid nad linnast koos linlastega, ja minu kaaslinlased näitasid mind neile, (2) nemad aga tõrkusid, öeldes mind mitte olevat Iõbabi. (3) Kuna nad olid üldiselt veel kõhklevad, pöördus minu poole Eliphas, Themani kuningas, öeldes: „Kas sina oled Iõbab, meie kaaskuningas?“ (4) Mina aga nuttes puistasin mulda oma pea peale ja noogutades seda, teatasin neile: „Mina (see) olen“¹⁶.

30 (1) Aga nähes mind pead noogutavat, langesid nad nõrkenuna maha. (2) Ja häiritult jälgisid nende sõdurid, kuidas kolm kuningat, tundi kolm, olid murtuna maas otsekui surnud. (3) Seejärel üles tõustes ütlesid üksteisele: „Tema see on!“ (4) Ja siis istusid nad seitse päeva otsustades minu asjaolude üle, arutledes minu karjade ja varanduste üle, öeldes: (5) „Kas me

¹⁵ Sõna-sõnalt: „ei kõla kokku“.

¹⁶ Sõna-sõnalt: „Mina olen“.

mitte ei tea paljusid häid asju, mis saadetud tema poolt küladesse ja ümbruskonna linnadesse laiali jaotamiseks vaestele, lisaks asjadele, mis tema enda majas olid? Kuidas ta siis nüüd säärasesse surmaseisundisse on langenud?

31 (1) Sündis aga, et pärast seitset päeva nõnda arutlemist, Eliphas vastates ütles kaaskuningatele: „Läheneme talle ja küsitleme teda hoolikalt, kas see on üldse tema või mitte.“ (2) Nemad aga olles minust eemal umbes pool staadionit minu ihu leha tõttu, tõusid ja lähenesid mulle hoides käes healõhnalisi (viirukeid)¹⁷, (3) ja nendega koos olevad sõdurid levitasid minu ümber viirukit, et nad saaksid mulle läheneda. (4) Ja kolm päeva nad tegelesid viirukite suitsutamisega. (5) Ja kui nad minu lähedale jõudsid, ütles mulle Eliphas juttu jätkates:

„Kas sina oled Iõbab, meie kaaskuningas?

Kas sina oled see, kellel oli suur kuulsus?

Kas sina oled see, kes oli otsekui päeva päike kogu maal?

Kas sina oled otsekui kuu ja tähed, mis paistavad keskööl?“

(6) Ja mina ütlesin talle: „Mina olen“. (7) Ja nõnda, olles nutnud valju nuttu, koos kuningliku itkuga tegi valju häält, (8) samas kui teised kuningad ja nende sõdurid laulsid vastu.

32 (1) Kuulake siis Eliphase valju nutulaulu, millega ta osutas kõigile Iõbi rikkuseid:

(2) „Eks ole sina see, kes määras seitse tuhat lammast vaeste riietamiseks! Kus on siis nüüd sinu trooni kirkus?

Eks ole sina see, kes määras kolm tuhat kaamelit vaestele kaupade kandmiseks! Kus on siis nüüd sinu trooni kirkus?

(3) Eks ole sina see, kes määrasid tuhat härga vaestele kündmiseks! Kus on siis nüüd sinu kirkus?

(4) Eks ole sina see, kellel oli kullast voodeid, nüüd aga istub sõnnikuhunnikus! Kus on siis nüüd sinu trooni kirkus?

(5) Eks ole sina see, kellel oli kallihinnalistest kividest troon, nüüd aga istub tee peal! Kus on siis nüüd sinu trooni kirkus?

(6) Kes oli sinu vastu, kui sa olid oma laste keskel? Sest sa olid õitsev otsekui hästilõhnava õunapuu võrse. Kus on siis nüüd sinu kirkus?

(7) Eks ole sina see, kes paigaldas kuuskümmend kaetud lauda vaestele! Kus on siis nüüd sinu trooni kirkus?

(8) Eks ole sina see, kellel oli healõhnalise rahvakogunemise viirukipanne, nüüd aga halvas lehas asud!

(9) Eks ole sina see, kel oli kuldseid lampe hõbedastel lambijalgadel, nüüd aga ootad kuu valgust. Kus siis on sinu trooni kirkus?

¹⁷ Sõna-sõnalt: „häid lõhnasid“.

(10) Eks ole sina see, kellel oli viirukipuu võideõli¹⁸, nüüd aga oled puuduses. Kus siis on sinu trooni kirkus?

(11) Eks ole sina see, kes naersid välja ülekohtused ja patused, nüüd aga oled saanud ise naerualuseks¹⁹! Kus on siis nüüd sinu trooni kirkus?

(12) Eks ole sina Iõb, kellel oli suur kirkus! Kus on siis nüüd sinu trooni kirkus?

33 (1) Aga Eliphase nutulaulu pikale venides ja kaaskuningate vastulaulu tõttu tekkis suur segadus, (2) ja karjumise lõppedes, (ütlesin) neile: „Vaikige! Kohe näitan teile oma trooni ning kirkust ja väarikust, mis on pühade seas.

(3) Minu troon on ülemaises sfääris ja nii selle kirkus, kui väarikus on Isa paremast käest.

(4) Kogu maailm saab otsa, kogu maailm ja tema kirkus saab hävitatud ning temale andunud on osalised tema hävingus.

(5) Aga minu troon on pühal maal ja selle kirkus on igavesti muutumatu.

(6) Jõed kuivavad ja nende lainete kõrkus langeb sügaviku kuristikku.

(7) Aga minu maa jõed, kus asub minu troon, ei kuiva ja ei haihtu, vaid jäävad alatiseks.

(8) Need kuningad saavad otsa ja valitsejad lõppevad, nende kirkus ja kiitlemine saavad olema nagu peeglis.

(9) Aga minu kuningriik jääb igavesest ajast igavesti, ja nii selle kirkus kui väarikus on Isa kaarikutes.“

34 (1) Ja kui ma seda neile rääkisin, selleks et nad vaikiksid, (2) vihastas Eliphas ja ütles teistele sõpradele: „Miks on vajalik, et nõnda oleme tulnud koos sõduritega, et teda lohutada? (3) Ning vaata, tema veel süüdistab meid! Seepärast pöördugem tagasi oma piirkondadesse! (4) Ise usside kannatuses ja lehas istub, kuid veel ärritub meie vastu: „Kuningriigid ja nende valitsejad saavad otsa, kuid vaata, minu kuningriik,“ nagu ta ütleb, „püsib igavesti.“ (5) Ja tõusnud suures meelegibeduses, pöördus Eliphas neist suures kurbuses öeldes: „Mina lähen. Oleme tulnud, et saaksime teda lohutada, aga tema veel häbistab meid meie sõdurite ees.“

35 (1) Seepeale Baldad haaras temast öeldes: „Ei ole vaja sel moel rääkida mitte ainult leinava, vaid ka suurtes katkuvaevades oleva inimesega. (2) Vaata, meie oleme ennekõike terved, aga ei suutnud läheneda temale halva leha tõttu muidu, kui rohke healõhnalise (viiruki) abil. (3) Sina eelkõige, Eliphas, kas sa ei mäleta, kuidas sa olid kaks päeva haige? (4) Nüüd siis olgem kannatlikud, milles ta on. Vahest ta süda on vaevatud, võib-olla ta mäletab oma varasemat õitsenguaega ja raevutseb hinges? (5) Sest kes siis ei oleks vapustatud ega raevutseks olles katkuvaevades? (6) Aga luba mind läheneda talle ja ma uurin, kuidas temaga on.

36 (1) Seejärel tõusis Baldad ja lähenes mulle öeldes: „Kas sina oled Iõb?“ Ja ma ütlesin talle: „Jah.“ (2) Ja ta ütles: „Kas sinu süda on rahulikus seisundis?“ (3) Ja mina ütlesin: „See pole hõivatud maiste asjadega, kuna ebakindel on maa ja selle elanikud. Aga mu süda on hõivatud taevaste asjadega, sest et taevas ei ole rahutust.“ (4) Aga vastates Baldad ütles: „Teame küll

¹⁸ Sõna-sõnalt: „liibanoni võideõli“.

¹⁹ Sõna-sõnalt „naljaks/pilkealuseks/väljanaerdavaks“.

maad ebakindla olevat, kuna aeg-ajalt on muutlik: mõnikord sirgelt kulgeb, mõnikord rahu peab, teinekord jälle vaenulik on. (5) Aga taeva kohta oleme kuulnud, et see on kindel. Kui sa tõesti selles (seisundis) oled, küsin sinult midagi, (6) ja kui sa vastad mulle esimese (küsimuse) osas mõistlikult, küsin sinult ka teist korda. Ja kui sa vastad mulle hästi, teame selgelt, et sa ei ole arust ära²⁰.

37 (1) Ja taas ta küsis: „Kellele sa loodad?“ (2) Ja mina ütlesin: „Elavale Jumalale.“ (3) Ja taas ta küsis minult: „Kes võttis sinu omandi või pani sulle peale need katkuvaevad? (4) Ja mina ütlesin: „Jumal.“ (5) Ja taas vastates ütles ta mulle: „Kas sa loodad Jumala peale? Kuidas siis ta on ebaõiglane kohut mõistes ... pannes sulle peale need katkuvaevad, või võttes ära sinu varanduse? (6) Kui ta andis ja võttis ära, siis talle oleks parem, kui ta poleks andud üldse midagi. Kuningas ei häbista mitte kunagi oma sõdurit, kes tema jaoks hästi piiki kannab. Või kes eales suudaks mõista Issanda sügavusi ja tema tarkust, või kes sõandaks omistada Issandale ülekohut? (7) Vasta mulle, Iõb, nende asjade peale! (8) Taas ma ütlen sulle, kui oled selge mõistusega, selgita, kui sul on arukust: miks päikest näeme tõusmas idast, aga loojumas läänes, ja taas ärgates hommikul leiame teda tõusmas idast? Manitse mind neis asjus, kui sa oled Jumala teenija!“

38 (1) Ja mina selle peale ütlesin: „On küll arukust minus ja on kindel minu süda. Miks ma siis ei peaks rääkima Issanda suurtest tegudest? Või kas peaks mu suu üldse eksima käskija vastu? Ärgu sündigu! (2) Sest kes oleme meie, et uudishimutseme taevaseis asjus, olles lihalikud, olles mulla ja tuha osanikud? (3) Et te siis teaksite, et on kindel minu süda. Kuulake, mida ma küsin teilt: suu kaudu toit siseneb, ja samuti ka vett läbi selle sama suu juuakse ja saadetakse sellesse samasse kõrri. Kui aga need kaks lähevad alla käimlasse, siis eraldatakse need üksteisest. Kes neid siis lahutab?“ (4) Aga Baldad ütles: „Ma ei tea.“ (5) Mina aga vastasin ja ütlesin talle: „Kui sa isegi ihu teekonda ei mõista, kuidas võiksid siis taevaseid asju mõista?“ (6) Aga vastas ka Sõphar ja ütles: „Me ei päri asjade kohta, mis on meist üle, vaid soovime teada saada, et kas sa oled mõistuse juures, ja vaata tõesti teame, et sinu mõistus ei ole muutunud. (7) Mida sa siis soovid, et me sinu heaks teeksime? Sest vaata, me oleme saabunud kohale koos iseenda ihuarstidega oma kolmest kuningriigist. Kas soovid saada nende poolt ravitsetud? Küllap leevendust saad.“ (8) Mina aga vastasin ja ütlesin: „Minu tervendamine ja minu ravimine on Issanda käest, kes on ka arstid loonud.“

39 (1) Ja kui ma seda neile rääkisin, saabus minu naine Sitidos rābaldunud riietes, (2) olles põgenenud majaperemehe orjusest, kelle juures ta orjas, kuna too oli keelanud välja minna, et kaaskuningad teda nähes jõuga kaasa ei viiks. (3) Kui ta nüüd oli saabunud, heitis ta nende jalge ette maha ja ütles nuttes: (4) „Mäletad mind, Eliphas ja sinu kaks sõpra, missugune ma olin teie seas ja kuidas ma riietusin? (5) Nüüd aga vaadake minu edasijõudmist või riietust.“ (6) Seejärel, nuttes suurt valju nuttu ning muutudes kahekordselt jõuetuks, jäid nad vaikseks. (7) Nii et Eliphas haaras oma purpurrüüst, kiskus selle seljast ja heitis selle mu naisele ümber. (8) Tema aga palus neid öeldes: „Palun, käskige oma sõdureid, et nad kaevaksid maja varemetes, mis varises mu laste peale, et nende luud saaks säilitatud mälestuseks, (9) [kuna meie ei] suuda kulude tõttu: et näeksime vähemasti nende luud. (10) Kas siis mul metslooma või karilooma kõht on, et minu kümme last on surnud, ja ühtegi neist pole ma matnud?“ (11) Ja nemad läksid küll kaevama, mina aga keelasin öeldes: „Ärge vaevake end asjatult, (12) sest ei leia te minu

²⁰ Sõna-sõnalt: „su süda ei ole endast väljas“.

lapsi, kuna nad on üles võetud taevasse²¹ nende looja Kuninga poolt.“ (13) Seejärel jälle nad vastasid ja ütlesid mulle: „Kes taas ei ütleks, et oled aru kaotanud ja jampsid, kuna ütlesid. „Mu lapsed on ülesvõetud taevasse“? Seepärast valgusta meid tõega!“

40 (1) Mina aga võtsin sõna ja vastasin neile: „Tõstke mind püsti.“ Ja nemad tõstsid mind mõlemalt poolt minu käsivarsi toetades. (2) Ja nõnda seistes ma ülistasin Isa. (3) Ja pärast palvet ütlesin neile: „Tõstke oma silmad üles hommikumaa poole ja nähke minu lapsi pärjatuna taevase kirkusega.“ (4) Aga seda nähes, Sitidos, mu naine, langes maha põlvili ja ütles: „Nüüd ma tean, et mul on mälestusmärk Issanda juures. Ma tõesti tõusen ja lähen linna ning tukastan väheke ja taastun enne oma teenijakohustust. (5) Ja kui ta oli läinud linna, sisenes ta oma veiste aeda, kes olid temalt ära võetud valitsejate poolt, kelle juures ta orjas. (6) Ja ta uinus ühe küna juures ja suri õnnelikuna²². (7) Ja tema käskija valitseja küll otsinud teda ja mitte leidnud, (8) sisenes ta õhtul karjaaeda ja leidis ta surnult lamamas. (9) Ja kõik, kes nägid kisendasid tema pärast valju itku ulgumisega, ja hää l kostis üle kogu linna. (10) Ja seejärel tormasid nad (linna elanikud) sisse, et teada saada, mis on sündinud, (11) ja nad leidsid tema surnult, ümbritsetud elusloomadest, kes tema pärast nutsid. (12) Ja nõnda kandnud teda, nad pidasid matuse mattes ta tema laste peale kokku varisenud maja lähedale. (13) Ja linna vaesed korraldasid suure surnuitku öeldes: „Vaadake, tema on Sitidos, suursugune ja kuulus naine, keda ei peetud vajaliku matmispaiga vääriliseks.“ (14) Nüüd siis tema jaoks loodud nutulaulu leiate „Lisades“.

41 (1) Aga pärast seda võtsid minu kõrvale istet Eliphas ja ülejäänud, vaieldes ja suurustledes minu vastu, (2) ja kui pärast kahtekümmend seitset päeva nad tõusid ja hakkasid minema oma maale, (3) vannutati neid Elihu poolt, kes ütles: „Oodake mind, kuni ma tõendan temale selle kohta! Nii palju päevi veetsite taludes Iõbi hooplemist, et ta on õige, (4) aga mina ei talu enam. Sest algusest peale ka mina laulsin nutulaulu temale, meenutades varasemat õnneaega, aga tema hakkas iseennast hoopis üles kiitma. Ja vaata, suurustlevalt ja üleolevalt on ta rääkinud, öeldes oma trooni olevat taevas. (5) Seepärast kuulake mind ja ma selgitan teile, tema osa ei olnud olemas.“ Siis Elihu olles inspireeritud²³ Saatanast, lausus mulle jultunud sõnu, (6) mis on üles tähendatud Eliphase lugudes.

42 (1) Peale seda kui ta oli lõpetanud oma suurustlemise, ilmus mulle Issand, läbi keeristormi ja pilvede rääkis, (2) ja ta süüdistas Elihut näidates mulle, et temas ei kõnelenud mitte inimene, vaid metsaline. (3) Aga kui Issand rääkis minuga läbi pilve, kuulsid kõneleja häält ka neli kuningat. (4) Ja kui Issand lõpetas kõnelemise minuga, ütles ta Eliphasele: (5) „Miks, Eliphas, tegite pattu sina ja su kaks sõpra? Sest te pole rääkinud tõeselt minu sulase Iõbi kohta. (6) Seepärast tõuske ja laske tal tuua teie eest põletusohvrid, et teie patud ära võetaks. Ilma temata oleksin teid surmanud.²⁴ (7) Ja nemad tõid mulle mida ohverdada. (8) Ja mina võtsin ja ohverdasin nende eest ning Issand võttis vastu ja andestas neile patu.

43 (1) Siis Eliphas, Baldad ja Sõphar taipasid, et Issand andis neile andeks nende patu,²⁵ aga Elihut vääriliseks ei pidanud. (2) Eliphas, olles saanud vaimu, laulis²⁶ laulu, (3) talle laulsid vastu teised sõbrad ja sõdurid altari lähedal.

²¹ Sõna-sõnalt „ülesvõetud taevastesse“

²² Sõna-sõnalt: „heas tujus olles“.

²³ Sõna-sõnalt: „olles sisse hingatud“.

²⁴ Sõna-sõnalt: „Sest kui mitte tema tõttu, oleksin teid surmanud“.

²⁵ Sõna-sõnalt: „soosis neid nende patu osas / näitas armulikkust nende patu osas“.

²⁶ Sõna-sõnalt: „ütles/kõneles“.

(4) Nõnda ütles Eliphas:

„On ära võetud meie patud
ja me ülekohus maha maetud.

(5) Elihu, Elihu, see ainus kuri,
mälestust ei saa tal olema elavate seas.

Ja tema kustunud lamp, kaotas oma valguse.

(6) Tema lambi kirkus saab temale kohtumõistmiseks.²⁷

Sest, tema on pimeduse ja mitte valguse päralt.

Aga pimeduse valvurid pärivad tema kirkuse ja väarikuse.

(7) Tema kuningriik sai otsa,

on pehkinud ta troon,

ja tema elupaiga au asub surmavallas²⁸.

(8) Ta armastas mao ilu ja draakoni soomuseid,

aga selle sapp ja selle mürk saab (temale) toiduks.

(9) Ei võtnud ta omaks Issandat,

ega ka mitte kartnud teda,

vaid vihastas tema poolt austatuid.

(10) Issand unustas tema, ja pühad jätsid ta maha.

(11) Viha ja raev saavad talle elupaigaks.

Ei ole kaastunnet ta südames, ega rahu tema ihus.

(12) Madude mürk oli tema keelel.

(13) Õiglane on Issand,

tõesed tema kohtumõistmised.

Tema juures ei ole erapoolikust:

ta mõistab meie üle kohut kooskõllaliselt.

(14) Vaata, Issand on tulnud,

vaata, pühad on ette valmistunud,

võidupärjad juhivad teed kiidulauludega.

²⁷ Sõna-sõnalt: „sest tema lambi kirkus astub temaga kohtusse“.

²⁸ Sõna-sõnalt: „hadeses“.

(15) Rõõmustagu pühad,

nad hõisaku südames,

(16) sest nad on saanud kirkuse, mida ootasid.

(17) On ära võetud meie patt,

on puhastatud meie ülekohus,

aga kurjal Elihul elavate seas mälestusmärki ei ole.

44 (1) Aga pärast seda kui Eliphas lõpetas laulu, kui kõik laulsid talle vastu ja ümbritsesid altarit, me tõusime ja läksime linna, kus me nüüd elupaika omame, (2) ja tegime suure pidusöögi Issanda üle rõõmustades. Taas soovisin ma heategusid teha vaestele, (3) ja minu juurde tulid kõik mu sõbrad ja kõik, kes olid tundnud mind heategijana. (4) Ja nad küsisid mult öeldes: „Mida sa meilt nüüd palud?“ Aga mina, meenutades vaeseid, selleks et taas asuda heategevuse juurde, palusin neid öeldes: „Andke mulle igaüks üks lammas vaeste riietamiseks nende alastiolekus.“ (5) Ja siis igaüks tõi mulle ühe lamba ja neli drahmi kulda²⁹. Siis õnnistas Issand kõike, mis mul oli, ja tegi nii et mul sai olema kahekordselt.

45 (1) Ja nüüd, mu lapsed, vaadake mina suren. Ärge ainult unustage Issandat! (2) Tehke head vaestele, ärge jätke hooletusse jõuetuid! (3) Ärge võtke endile naisi võõraste hulgast! (4) Vaadake siis, mu lapsed, ma jaotan teile kõik selle, mis mulle kuulub, et igaüks saaks takistamatult valitseda iseenda osa üle.“

46 (1) Nead aga tõid varanduse laiali jagamiseks neile seitsmele mehele. (2) Sest rikkusest ei andnud ta naistele. Kurvastatult nad ütlesid isale: „Isand, meie isa, kas meie siis pole samuti su lapsed? Mispärast sa meile pole andnud sinule kuuluvast?“ (3) Iõb aga ütles naistele: „Ärge erutage, minu tütre! Ma ei ole ju unustanud teid. (4) Juba saatsin teile pärandi parema, kui teie seitsme venna oma.“ (5) Siis olles kutsunud selle oma tütre, keda hüütakse Hēmeraks, ütles talle: „Võta sõrmus, mine varakambrisse ja too kolm kuldkarbikest, selleks et saaksin anda teile pärandi.“ (6) Ja tema läks ning tõi need. (7) Ja ta avas need³⁰ ja tõstis välja kolm kirjut ilupaela, sellised mille välimust ei suudaks ükski inimene kirjeldada, (8) kuna need ei ole maa pealt pärit, vaid taevast pärinevad, välkudes tulesädemeid, nagu päiksekiiri. (9) Ja ta andis ühe ilupaela öeldes: „Pange need endale ümber rinna, et teile sünniks (head) kõigil teie elu päevil.“

47 (1) Aga teine tütar nimega Kasia ütles temale: „Isa, kas see on pärand, mille sa ütlesid olevat parema meie vendade omast? Mis on siis nende kummaliste ilupaelte kasu? Me ei saa ju nendest elatuda? (2) Ja isa ütles neile: „Te mitte ainult ei saa nendest elatuda, (3) vaid need ilupaelad juhatavad teid paremasse³¹ ajastusse, elama taevastes. (4) Kas te ei mõista siis, lapsed, nende lindikeste väärtust? Issand pidas mind nende vääriliseks päeval, kui otsustas mulle halastada ja eemaldada mu ihust katkuvaevad ja ussid. (5) Kutsudes mind, andis ta mulle need kolm ilupaela, öeldes: „Tõuse, võõta nagu mees oma niuded! Mina küsitlen sind, sina aga vasta mulle!“ (6) Mina aga võtsin ja võötasin end, ja koheselt sellest hetkest kadusid mu ihust ussid, samuti ka katkuvaevad. (7) Ja mu ülejäänud ihu tugevnes Issanda tõttu, justkui polekski üldse midagi kannatanud. (8) Isegi südamepiinad unustasin.³² (9) Aga Issand kõneles mulle väes,

²⁹ Sõna-sõnalt: „kullast tetradrahmi“.

³⁰ Iiob avas need.

³¹ Sõna-sõnalt: „suuremasse“.

³² Sõna-sõnalt: „omasin südamepiinade unustust“.

näidates mulle nii sündivaid kui saabuvasid asju. (10) „Nüüd siis, mu lapsed, omades neid asju, ei saa teil olema üldse vaenlast, kes vastu hakkab, ega ka mitte tema arutlusi teie mõtveiis, (11) sest see on amulett Isalt. Tõuske siis ja võõtage endid nendega, enne kui ma suren, et suudaksite vaadelda minu hinge järele tulijaid, et võiksite imetleda Jumala looduid!“

48 (1) Siis tõusis see, kelle nimi on Hēmera, ja võötas end iseenda lindikesega, nii nagu isa ütles. (2) Ja ta sai endale teise südame, mitte enam maiseist asjust mõtleva. (3) Ta kõneles selgelt inglite keeles, saates Jumalale üles kiidulaulu inglite ülistuse kohaselt. Ja neid laule, mida ta laulis ja mis olid põimitud tema rõivasse, lubas Vaim.

49 (1) Ja siis võötas end Kasia ja tema südant muudeti, nii et enam ei mõelnud ta maistest asjadest. (2) Ja tema suu omandas arhontide keele ning ta ülistas kõrguste loomist.³³ (3) Seepärast kui keegi tahab teada saada taevaste loomisest, saate seda leida Kasia lauludes.

50 (1) Ja seejärel võötas end ka tema, kelle nimi on Amaltheia Keras. Ja tema sai suu, mis kõneles nende keeles, kes (taeva)kõrgustes, (2) kuna ka tema süda muutus, hoides eemale maisetest asjadest. Ta ju kõneles keerubite keeles ülistades vägevuste valitsejat, olles näidanud nende kirkust. (3) Ja kes soovib mõista „Esiisade kirkuse“ ülejäänud poeetilist rütmi, leiab selle olevat kirjutatud Amaltheia Kerase palvete raamatus.

51 (1) Peale seda, kui need kolm lõpetasid ülistuslaulude laulmise, (2) kui kohal olid Issand ja mina, Nereios, olles Iōbi vend, ja kui kohal oli ka Püha Vaim, (3) istusin Iōbi lähedal oma lebatsil. Ja ma kuulsin suuri asju, sellal kui üks seletas teisele. (4) Ja ma kirjutasin terve raamatu, oma venna kolme tütre enamiku hümnidest³⁴, et need saaksid säilitatud, sest need on Jumala võimsad teosed.

52 (1) Ja kolme päeva pärast, kui Iōb oli haigeks jäänuna lebatsil, ometi ilma valu ja piinata, kuna valu ei suutnud teda enam puudutada võõga võötamisest saadud tunnusmähe tõttu, (2) siis kolme päeva pärast ta nägi neid, kes saabuvasid tema hinge järele. (3) Ja otsekohe üles tõustes võttis ta kitara ja andis oma tütrele Hēmerale, (4) aga Kasiale andis ta viirukipanni, aga Amaltheia Kerasele andis ta timpani, (5) selleks et nad võiksid õnnistada neid, kes tulevad tema hinge järele. (6) Ja nemad võtsid ja nägid säravaid kaarikuid, mis tulid tema hinge järele, (7) ja nad õnnistasid ja ülistasid igaüks eriomases keeles. (8) Ja pärast seda astus välja see, kes istub suurel kaarikul, ja ta tervitas Iōbi, (9) sellal kui vaatasid kolm tüdruku, ja ka isa ise vaatas, aga keegi teine ei näinud. (10) Võttes aga (Iōbi) hinge, lendas üles teda emmates, istus kaarikule ja sõitis hommikumaa suunas. (11) Aga tema ihu valmistati matuseks ette ja viidi hauda, (12) sellal kui tema kolm tüdruku kõndisid võõratult ees ja laulsid hümnid Isast.

53 (1) Ja mina, Nēreios, tema vend, koos (Iōbi) seitsme pojaga, koos vaeste ja orbudega ja kõikide väetitega, nutsime (2) ja ütlesime:

„Häda meile täna, kahekordselt häda,

sest täna on ära võetud jõuetute jõud,

(3) on ära võetud pimedate valgus,

on ära võetud orbude isa,

³³ Sõna-sõnalt: „kõrge paiga loomist“.

³⁴ Sõna-sõnalt: „enamiku hümnide märgid“.

on ära võetud võõraste võõrustaja,

on ära võetud leskede riietaja.

(4) Kes siis veel ei nutaks Jumala inimese pärast?“

(5) Ja kui nad kandsid keha haua juurde, seisis kõik lesed ja orvud ümberringi, (6) takistades tema hauakambrisse viimist. (7) Kuid kolme päeva pärast asetati ta hauda, ilusasse unne, (8) olles saanud kuulsa nime kõikide sugupõlvade seas igavesti,³⁵ amen.

³⁵ Sõna-sõnalt: „kõikide igaviku sugupõlvade seas“.